

Veckans citat

131228

"Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor till vilka han har behag."

Människorna vet det inte, men underrättelsen fyller himmelen med glädje. Med ett djupare och mer innerligt intresse dras de heliga väsendena från ljusets värld till denna jord. Över bergen i Betlehem samlas en otalig änglaskara. De väntar på signalen för att förkunna för världen den glada nyheten. Hade de ledande i Israel varit trogna mot den uppgift som anförtrotts dem, kunde de ha fått ta del i den glädje som kungjorde Jesu födelse. Men de blev förbigångna. Gud förklarar: "Jag skall utgjuta vatten över de törstiga och strömmar över det torra." "För de redliga går han upp såsom ett ljus i mörkret." — Jes. 44:3; Ps. 112:4. För dem som söker ljuset och som vill ta emot det med glädje, skall de klara strålarna från Guds tron lysa.

På de marker där David som pojke hade lett sin hjord höll herdar alltjämt vakt om natten. Under de stilla och tysta timmarna samtalade de om den utlovade Frälsaren och bad om Konungens ankomst till Davids tron. "Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet kringstrålade dem; och de blevo mycket förskräckta. Men ängeln sade till dem: 'Varen icke förskräckta. Se, jag bådader eder en stor glädje som skall vederfaras allt folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad'."

Genom dessa ord fylldes de lyssnande herdarnas sinnen med härliga syner. Befriaren hade kommit till Israel. Makt, upphöjelse och seger skulle följa hans ankomst. Men ängeln måste förbereda dem på att de skulle komma att möta sin Frälsare i fattigdom och ringhet. "Detta skall för eder vara tecknet", säger han, "I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba." Det himmelska sändebudet hade stillat deras fruktan. Han hade meddelat dem hur de skulle finna Jesus. Med mild omsorg om dem på grund av deras mänskliga svaghet hade han gett dem tid att bli förtrogna med den gudomliga strålgansen. Men nu kunde glädjen och härligheten inte längre hållas dold. Hela slätten upplystes av den lysande glansen från Guds härskaror. Det blev stillhet på jorden och himmelen böjde sig ner för att lyssna till sången.

"Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor till vilka han har behag."

Ack om människosläktet idag skulle kunna känna igen denna sång! Det budskap som då gavs, den ton som då slogs an kommer att tillta i styrka till tidens slut och genljuda till jordens ändar. När rättfärdighetens sol går upp med "läkedom under sina vingar", kommer ekot av denna sång att återljuda i rösterna av en stor skara, lika ljudet av många vatten: "Halleluja! Herren, vår Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung." — Upp. 19:6. (Vändpunkten s.38-39)